

НОВОГОДИШНА ПЕСЪНЬ

Сувоака, сувоакъ!
Ето Васко идва пакъ,
срѣдъ студена, люта зима —
днесъ на Новата Година.

Съ сурвачка въвъ ржка,
ще ви пѣе той така:
Здрава весела година,
всичко въ къщата да има!

Здраве, радостъ и пари
нека Богъ да ви дари!
Съ вѣра и любовъ голѣма,
както татко съ мойта мама!...

Славе Езеровъ

БЪРЗАЙ

Шейничке, шейничке,
тръгвай ти следъ менъ!
Само за пързалки
е този зименъ день

Вижъ, тамъ като свила
първий снѣгъ блѣсти...
Бързай, шейно мила,
времето лети.

Христо Бояджиевъ

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА

Традиция е всѣка година на първи януарий да се отправятъ пожелания, къмъ малки и голѣми, въ които пожелания звучи жаждата за нови, пощастливи дни.

Какво да пожелаемъ и ние на нашитѣ хиляди малки, желѣзничарски деца, освенъ здраве, бодростъ и прилежностъ? Нима здравето, бодростта и прилежността не сж залогъ за гѣхния успѣхъ въ училището, а после и въ живота? Драги деца, бждете здрави, бждете бодри въ всѣка своя проява и залягайте презъ новата година, тъй както залягатъ вашитѣ бащи желѣзничари, въ изпълнение на своя служебенъ дългъ.

Честита ви новата хиляда деветстотинъ тридесетъ и осма година.

Чичо Любчо

ПАЛАВЦИТЪ ОТЪ КАНТОНА НОВОГОДИШНА СЛУЧКА СЪ ТОМЪ И СЛАВИ

(ИЗЪ ГОВТЕНАТА ЗА ПЕЧАТЪ КНИГА)

Срещу Новата Година незапомненъ снѣгъ се срина, та затрупа и зястели съсъ парцалитѣ си бѣли: планини, гори, полета. — Утре Нова е Година, — каза стрина Николина — сурвакари сте, помнете, та отъ рано си легнете... — Майчинитѣ си свети, не престъпвайте момчета промълви и бай Антонъ съ бащински напѣтственъ

Томъ и Слави — умни бѣха легнаха си и заспаха.

Сутринта, всрѣдъ мрачината, съсъ усмивка на лицата, нашитѣ момци, отъ рано скочиха изподъ юргана.

Бързо, бързо се омиха, въ нови дрехи премѣниха, взеха своитѣ сурвачки и затупаха юнашки майчината си гърбина съ пожелания дузина.

Тя дари ги съ топла пита, ала Славчо я запита:

— Мамо, ами тати где го, да сурвакаме и него?

— Той отъ три часъта е чакъ

тамъ при пѣтничкия влакъ, шо въ дълбока преспа снѣжна отъ отдавна е засѣдналъ, — рече стрина Николина, на двамината си сина. Томъ и Слави съсъ сурвачки и съсъ леки, бързи крачки, се запѣтиха нататъкъ, гдето бѣ затъналъ влака.

— Да не губимъ нито мигъ, — каза Томъ съсъ веселъ викъ, — всички пѣтници отъ влака трѣбва да се сувоакатъ!

— Ей, че се досѣщашъ, братко, отговори Славчо кратко, — да побързаме тогава, време малкѣ ни остава!...

Скоро двамата юнака покачиха се на влака и веднага, безъ да чакатъ, почнаха да сувоакатъ. Пѣтницитѣ — млади, стари, отъ добритѣ сурвакари, изненадани приятно, наградиха ги стократно.

Съ пълни джобове пари; та до горе чакъ, дори, Томъ и Слави възхитени, после слѣзоха отъ трена!

Новата Година вънъ, се пробуждаше отъ сънъ.

Любомиръ Дойчевъ

СПАСИТЕЛЯ

Най-великиятъ и свѣтло хубавъ празникъ е Рождество Христово. Тоя день малки и голѣми съ трепетна радостъ въдушитѣ го очакватъ. Но не за веселбитѣ и подарѣцитѣ, а защото въ този свѣтълъ день се е родилъ и самия Исусъ Христосъ, Спасителя на човѣчеството.

Исусъ донесе въ свѣта най-свѣтла вѣра въ доброто, доброто което подтиква хората къмъ разумни постѣпки, къмъ човѣчностъ. Спасителътъ каза, че всички хора сж братя помежду си и не трѣбва да се мразятъ и убиватъ. Затова въ тоя день, по цѣлия свѣтъ, съ възторжена радостъ се очаква и празнува рождеството Му.

Емиль Захариевъ

КОЛЕДАРИ

Рано, рано предъ зори, презъ поляни и гори, заловени за ржчички съ топли дрехи и торбички, ще лѣтимъ и ще се смѣемъ, пѣсни коледни ще пѣемъ: — Стани нине, господине, стани нине, посрещни ни. Ний сме весели другари, славни гости коледари. Носиме ти армагани — чисто злато и мерджани. Колко листи по гората, толкозъ радостъ по къщата. Като тия плодни ниви — да сте здрави, да сте живи. Да сте весели и сити, домовити и честити, съ тлъсти агнета въ кошари, съ едро жито у хамбари. На стопана — радостъ, сила, На стопанка — рожба мила.

Атанасъ Душковъ

СКИОРЪ

— Мамо, скитѣ ми подай, ржкаваца, гугла, щекы, че ще хванемъ съ Николай заснѣженитѣ пѣтеки.

Цѣлъ день ние ще летимъ, ще се спускаме стократно, а кога се изморимъ, хубаво ще си похапнемъ.

Митко Сърдитко

ДАЛЕЧЕ презъ полето минаваше влака. И вагонитѣ се виждаха, като върволица бубулечки. Но щомъ се обаждаше свирката, сърцето ми затупваше и азъ се качвахъ на крушата и отъ тамъ гледахъ пушека, сякашъ нагърбушенъ старецъ минаваше презъ полето съ захапана луличка. Не бѣхъ виждалъ желѣзница никога и си мислѣхъ чудни нѣща за нея. Мислѣхъ си, че тамъ има люлки, сладкиши, круши, ябълки и човѣкъ си пѣтува, колкото си иска, отхапва си отъ плодоветѣ, люлѣе се въ люлитѣ. Дѣдо Спасъ ми

разправяше чудноватости за тая желѣзница и така азъ отъ сърдце желяехъ да стана желѣзничаръ.

Още много малкъ си направихъ желѣзница. Издълбахъ две тикви. Направихъ имъ колела пакъ отъ тиквени похлупаци. Сложихъ ги на дървени ости. Промушихъ оститѣ презъ вагонитѣ и така желѣзницата бѣше готова. Въ задния вагонъ сложихъ две бубулечки. Въ първия вагонъ похлупихъ една пеперуда и потеглихъ съ тримата пѣтници.

Дѣдо Спасъ седѣше на прага кроткъ и добъръ. Смучеше отъ чибучето си сладко и гледаше

ТИКВЕНАТА ЖЕЛѢЗНИЦА РАЗКАЗЪ ОТЪ ГР. УГАРОВЪ

далечъ къмъ полето, което се разстилалаше жълто, сякашъ тамъ горѣха хиляди свѣтулки.

Сбогомъ, дѣдо! — Заминавамъ за Цариградъ! — изви-кахъ му азъ.

— Неможе така, моето врабче, влакъ безъ пѣтници, кжде си видѣлъ? — усмихна се той.

— Имамъ трима пѣтници, дѣдо! Въ задния вагонъ две бабички пѣтуватъ за Божи гробъ, въ предния пѣкъ едно момиче съ бѣла рокличка, то е въ пър-ва класа!

Дѣдо надникна въ първия вагонъ и момичето изхвъркна. Азъ се разсърдихъ. Той ме погали. — Желѣзница безъ пушекъ може ли? — каза той.

— Неможе!
— Тогава въ първия вагонъ азъ ще сложа лулата и той ще служи за локомотивъ.

Азъ се зарадвахъ и както правѣхъ и другъ пѣтъ го дрѣпнахъ малко за бѣлитѣ мустаци.

Останаха само дветѣ баби. Съ тѣхъ потеглихъ за Цариградъ. А тоя далеченъ градъ бѣше въ

обора. Спрѣхъ предъ вратата. Въ това време у насъ пристигна овчарчето съ нашето магаре. И както правеше и другъ пѣтъ носѣше единъ хубавъ букетъ отъ полски цвѣта за мене. Азъ оставихъ желѣзницата и го посрещнахъ. Взехъ букета и припнахъ вжщи. Когато се върнахъ съ моята желѣзница бѣше станала катастрофа. Магарето лопаше сладко локомотива, а докато стигнахъ ухапа и вагона съ дветѣ баби. Лулата на дѣдо Спасъ бѣше угаснала и пречупена на две.

Азъ заплакахъ и повикахъ дѣдо.

— Катастрофа е станала пиле! А щомъ има желѣзница и такъвъ машинистъ, разбира се не може безъ катастрофа. А сега за отплата, вмѣсто съ желѣзница, ще отидемъ съ магарето на кошарата.

Тия думи ме зарадваха, защото за мене нѣмаше нѣщо приятно отъ това, съ дѣдо да яхаме магарето двама и да пѣтуваме чакъ въ планината.

Втората ми желѣзница бѣше отъ книги и съ нея стана злополука. Запали се отъ лулата.

Тия катастрофи ме уплашиха страшно и азъ не посмѣхъ да стана желѣзничаръ.